

E. Lockhart

O familie de mincinoși

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Chiriță

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ioana Petridean

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: ©Michael H /Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Oana Apostolescu
Cristina Spătărelu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCKHART, E.

O familie de mincinoși / E. Lockhart ; trad. din lb. engleză de Ruxandra Chiriță. -
București : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1877-9

I. Chiriță, Ruxandra (trad.)

821.111

Titlul original: Family of Liars
Autor: E. Lockhart

Copyright © Text copyright © 2022 by E. Lockhart
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division
of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1877-9

Arborele genealogic al familiei Sinclair

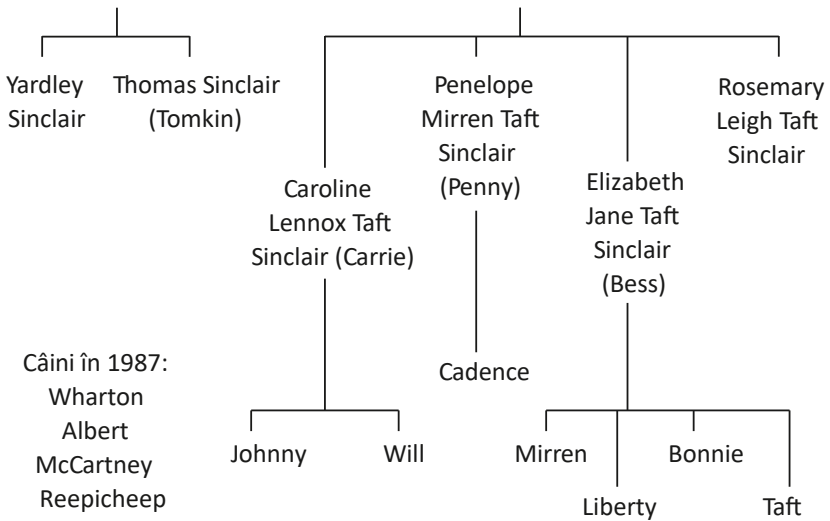

Dean Sinclair

Harris Sinclair & Tipper Taft Sinclair

Pevensie
și Philadelphia

Clairmont
și Boston

Câini în 1987:
Wharton
Albert
McCartney
Reepicheep

~1987~

Insula Beechwood

SUA, MASSACHUSETTS

Docul personalului

Șopronul pentru bărci

terenul de tenis

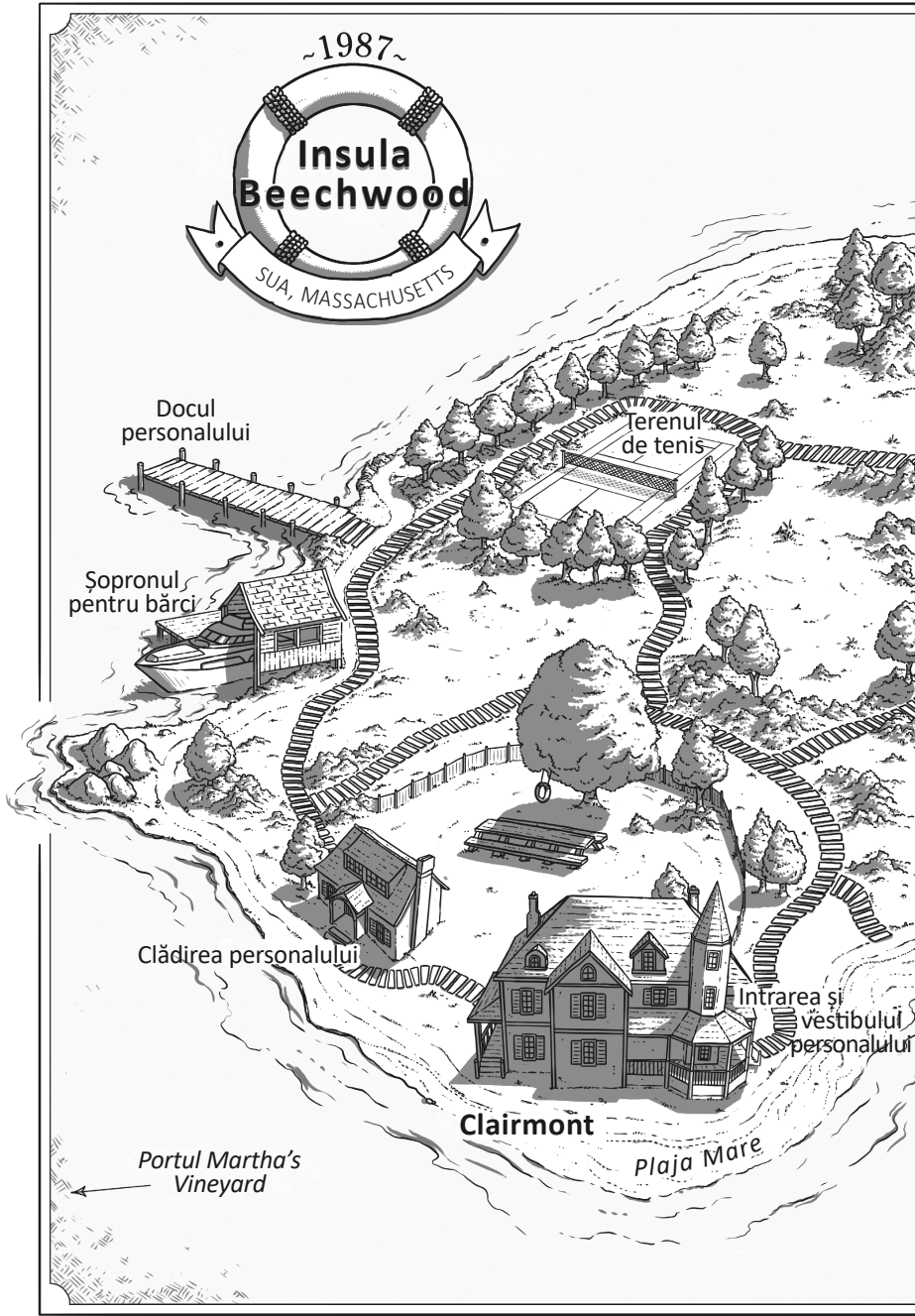
Clădirea personalului

Intrarea și vestibulul personalului

Clairmont

Portul Martha's Vineyard

Plaja Măre

Faleza

Pevensie

Aici te poți opri ca să nu
ratezi clarul de lună

**Goose
Cottage**

Stâncile
Afurisite

Piața Mică

Șopronul
pentru caiace

Docul familiei

OCEANUL ATLANTIC

PARTEA ÎNTÂI

Poveste pentru Johnny

1.

Fiul meu Johnny a murit.

Jonathan Sinclair Dennis, așa-l chema. A murit la vârsta de cincisprezece ani.

A fost un incendiu și-l iubesc și i-am greșit și mi-e dor de el. N-o să crească niciodată mai înalt, n-o să-și găsească niciodată o iubită, n-are să se mai antreneze niciodată pentru vreo nouă cursă, n-o să se ducă niciodată în Italia, așa cum voia, n-o să se urce niciodată într-un roller-coaster din acelea care te-ntorc cu susul în jos. Niciodată, niciodată, niciodată. Niciodată, nimic.

Totuși îmi vizitează destul de des bucătăria de pe Insula Beechwood.

Îl văd noaptea târziu, când nu pot să dorm și cobor să-mi iau un pahar cu whisky. Arată exact așa cum arăta la cincisprezece ani. Părul blond îi stă vâlvoi. Nasul îi e ars de soare. Are unghiile roase și poartă de obicei șorturi și un hanorac. Uneori poartă geaca impermeabilă în carouri albastre, când se face frig în casă.

Îi dau voie să bea whisky, fiindcă e mort oricum. Cum ar putea să-i dăuneze? Dar preferă adesea cacao caldă. Fantomei lui Johnny îi place să șadă pe blatul din bucătărie și să-și legene picioarele goale, lovindu-le de

bufet. Își scoate plăcuțele de Scrabble și compune alene fraze pe blat, în timp ce stăm de vorbă. Nu mânca niciodată ceva mai mare ca fundul tău. Nu-l lua în brațe pe nu. Fii puțin mai amabil decât e nevoie. Chestii din astea.

Îmi cere de multe ori să-i spun povești despre familia noastră.

— Povestește-mi despre vremurile când erai adolescent, îmi spune în seara asta. Tu și mătușa Penny și mătușa Bess.

Nu-mi place să vorbesc despre vremurile alea.

— Ce vrei să știi?

— Orice. Ce puneai la cale. Chefuri. Aici, pe insulă.

— Era la fel ca acum. Scoteam bărcile-n larg. Înotam. Tenis, înghețată și cine gătite pe grătar.

— Vă înțelegeai toate bine pe atunci?

Se referă la mine și la surorile mele, Penny și Bess.

— Într-o oarecare măsură.

— Ai dat vreodată de belea?

— Nu, îi răspund. Da, spun pe urmă.

— Cum?

Scutur din cap.

— Spune-mi, insistă el. Care e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut? Hai, zi pe șleau!

— Nu! îi răspund râzând.

— Ba da! Hai, te rog! Cel mai rău și mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată, în vremurile alea. Povestește-i bietului tău fiu mort toate amănuntele groaznice.

— Johnny!

— Ei, nu poate fi chiar așa de rău, zice el. Habar n-ai ce chestii am văzut la televizor. Mult mai rele decât orice ai fi putut face tu în anii '80.

Cred că Johnny mă bântuie fiindcă nu se poate odihni în lipsa unor răspunsuri. Întreabă mereu despre familia noastră, familia Sinclair, fiindcă încearcă să înțeleagă insula asta, pe oamenii de aici și de ce facem ceea ce facem. Istoria noastră.

Vrea să afle de ce a murit.

Îi datorez povestea asta.

— Bine, zic. Am să-ți povestesc.

*

Numele meu întreg e Caroline Lennox Taft Sinclair, dar lumea îmi zice Carrie. M-am născut în 1970. Asta e povestea celei de-a șaptesprezecea veri a vieții mele.

A fost anul când toți băieții au venit pe insula Beechwood. Și anul când am văzut prima oară o fantomă.

Povestea asta anume n-am spus-o niciodată nimă-nui, dar cred că Johnny trebuie s-o afle.

Ai dat vreodată de belea? întreabă el. Spune-mi. Care e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut? Hai, zi pe șleau... Cel mai rău și mai rău lucru pe care l-ai făcut în vremea aia.

Va fi dureros să spun povestea asta. De fapt, nu știu dacă o pot spune cinstit, dar am să încerc.

Știi, am fost toată viața o mincinoasă.

Nu e ceva neobișnuit în familia noastră.

PARTEA A DOUA

Patru surori

2.

Copilăria mea e un amestec confuz de dimineți friguroase în Boston, când eu și surorile mele eram înfolfite în cizme și căciuli de lână care ne provocau mâncărimi. Zile de școală, în uniforme cu pulovere groase, de culoare bleumarin, și fuste plisate. După-amiezi în casa noastră înaltă de cărămidă, din oraș, când ne făceam lecțiile în fața șemineului. Dacă închid ochii pot să simt gustul dulce al pandișpanului cu vanilie pe degetele mele lipicioase. Viața însemna basmele dinainte de culcare, pijamalele de flanel și golden retrieverii.

Eram patru fete. Verile, ne duceam pe insula Beechwood. Îmi amintesc cum înotam în valurile fioroase ale oceanului cu Penny și Bess, în timp ce mama și micuța Rosemary ședeau pe mal. Prindeam meduze și crabi și-i țineam într-o căldărușă albastră. Vânt și soare, mici certuri, jocuri de-a sirenele și colecții de pietre.

Mama noastră, Tipper, dădea petreceri minunate. O făcea fiindcă se simțea singură. La Beechwood, cel puțin. Aveam musafiri, iar timp de câțiva ani, au fost acolo cu noi fratele lui tata, Dean, și copiii lui, însă mamei mele îi priau cinele caritabile și prânzurile lungi cu prieteni dragi. Iubea oamenii și se pricepea să-i iubească. Fără

multă lume pe insulă, își găsea propriile distracții, dând petreceri chiar și când n-aveam oaspeți.

Când noi patru eram mici, părinții ne duceau la Edgartown în fiecare an, pe 4 iulie, de Ziua Independenței. Edgartown e un sat marinăresc de pe insula Martha's Vineyard, tot numai garduri albe de uluci. Primeam midii prăjite cu sos tartar în vase de hârtie, pe urmă cumpăram limonadă de la un chioșc din fața bisericii Old Whaling. Ne întindeam șezlongurile, apoi mâncam, în așteptarea paradei. Companiile locale aveau care alegorice împodobite. Colecționarii de mașini de epocă claxonau cu mândrie. Pompierii de pe insulă își scoteau la paradă cele mai vechi mașini. O trupă de veterani interpreta marșuri compuse de Sousa, iar mama cânta mereu: „Fii blând cu prietenii tăi înaripați / Căci o rață poate fi mama cuiva“.

Nu rămâneam niciodată până la focurile de artificii. În schimb, ne întorceam la Beechwood și alergam de la docul familiei spre adevărata petrecere.

Veranda casei Clairmont era iluminată festiv, iar masa cea mare pentru picnic de pe peluză era aranjată în albastru și alb. Mâncam porumb pe știuleți, hamburgeri și pepeni verzi. Aveam un tort în forma steagului american, cu afine și zmeură deasupra. Mama îl decora singură. Același tort, în fiecare an.

După cină, ne dădea tuturor artificii. Defilam pe aleile de lemn ale insulei — cele care duceau de la o casă la alta — și cântam din toți rărunchii. „America cea frumoasă“, „Țara asta e țara ta“, „Fii blând cu prietenii tăi înaripați“.

La lăsarea întunericului, o porneam spre Plaja Mare. Paznicul plajei, care era Demetrios în vremurile alea,

aprindea artificiiile. Întreaga familie ședea pe pături de bumbac, iar adulții aveau în mâini pahare cu gheață zornăitoare.

În fine. E greu de crezut că am fost vreodată în așa hal de patrioată și că la fel au fost și părinții mei, care aveau o educație aleasă. Totuși amintirile nu s-au șters.

*

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar fi fost ceva în neregulă cu integrarea mea în familie, până într-o după-amiază, pe când aveam paisprezece ani. Era în august, 1984.

Ne aflam pe insulă încă din iunie, locuiam la Clairmont. Casa primise numele după școala la care învățase în copilărie Harris, tatăl nostru. Unchiul Dean și verii mei locuiau în casa Pevensie, după numele familiei din cărțile din seria Narnia. O bonă locuia vara în Goose Cottage. Clădirea personalului era amenajată pentru menajeră, paznic și alți angajați ocazionali, dar menajera era singura care dormea acolo tot timpul. Ceilalți locuiau pe continent.

Înotasem toată dimineața cu surorile mele și cu verișoara noastră, Yardley. Mâncaserăm sendvișuri cu ton și țelină din lada frigorifică așezată la picioarele mamei. Cum mă luase toropeala după masă și atâta mișcare, m-am culcat, îmbrățișând-o cu o mână pe Rosemary. Dormea lângă mine pe pătură; avea opt ani, brațele îi erau pline de ciupituri de țânțari, iar picioarele, acoperite de nisip. Rosemary era blondă, ca noi toți, cu bucle încâlcite. Obrajii ei catifelati aveau culoarea

piersicii, iar membrele îi erau firave. Pistrui; o tendință de-a privi pieziș; un râs caraghios. Rosemary a noastră. Era dulceață de căpșuni, genunchi zdreliți și o mânăuță mică în mâna mea.

Am ațipit un pic, în timp ce părinții mei stăteau de vorbă. Ședeau pe șezlonguri, sub o umbrelă albă, la oarecare distanță unul de celălalt. M-am trezit în clipa în care Rosemary s-a răsucit pe-o parte și am rămas întinsă, cu ochii închiși, simțindu-i răsufierea sub braț.

— Nu merită, zicea mama. Chiar nu merită.

— N-ar trebui să-i fie greu, atâta vreme cât o putem rezolva, îi răspundea tata.

— Frumusețea e ceva — dar nu e totul. Vorbești de parcă ar fi totul.

— Nu vorbim despre frumusețe. Vorbim despre a ajuta o persoană care pare slabă. Arată penibil.

— De ce ești așa dur? Nu-i nevoie să spui asta.

— Sunt realist.

— Îți pasă de ce zice lumea. N-ar trebui să ne pese.

— E o operație banală. Doctorul are foarte multă experiență.

Am auzit-o pe mama aprinzându-și o țigară. Toată lumea fuma pe atunci.

— Nu te gândești la timpul petrecut în spital, a insistat Tipper. Regim lichid, inflamații, toate alea. Durerea pe care o va îndura.

Despre cine vorbeau?

Ce operație? Ce regim lichid?

— Nu mestecă normal, a zis Harris. Asta e realitatea. Nu există decât o singură cale de ieșire din asta.

— Nu mi-l cita acum pe Robert Frost.

— Trebuie să ne gândim la rezultatul final. Nu să ne facem griji pentru modul în care va ajunge acolo. Și nu i-ar prinde rău să arate și ea...

Tata a tăcut o clipă, iar Tipper a intervenit:

— Ai impresia că durerea e un fel de antrenament fizic. Că nu-i decât un efort. O luptă.

— Dacă pui la bătaie puțin efort câștigi ceva din asta.

Cineva trage din țigară. Mirosul ei de cenușă, amestecat cu aerul sărat.

— Nu orice durere merită îndurată, a spus Tipper. Unele dureri nu sunt decât dureri. S-o ungem pe Rosemary cu loțiune pentru soare? a reluat ea, după o scurtă pauză. S-a făcut rozalie.

— N-o trezi.

Iar tăcere. Pe urmă:

— Carrie e frumoasă așa cum e, a spus Tipper. Și trebuie să taie prin os, Harris. Să taie prin os.

Am înghețat.

Vorbeau despre mine.

Înainte să venim pe insulă, fusesem la ortodont și pe urmă, la un chirurg stomatolog. Nu-mi păsase. Aproape că nu dădusem atenție acestui lucru. Jumătate din copiii de la școală purtau aparate dentare.

— N-ar trebui să fie nedreptățită, a zis Harris. Fața asta a ei e o nedreptate. Merită să arate ca o Sinclair: puternică în exterior, fiindcă e puternică în interior. Iar dacă trebuie să facem asta pentru ea, o să facem asta pentru ea.

Am înțeles că avea de gând să-mi rupă maxilarul.

3.

Când am discutat în sfârșit despre asta, le-am zis părinților că nu vreau. Am spus că pot să mestec foarte bine (deși chirurgul stomatolog n-a fost de acord). Am spus că sunt fericită cu felul în care arăt. Ar fi cazul să mă lase-n pace.

Harris m-a combătut. Puternic. Mi-a vorbit despre autoritatea chirurgilor, care știu cel mai bine ce e de făcut.

Tipper mi-a zis că sunt minunată, frumoasă, desăvârșită. Mi-a spus că mă adoră. Era o fire binevoitoare, cam îngustă la minte, creativă, generoasă și veselă. Mereu le spunea fetelor ei că sunt frumoase. Cu toate astea, considera că ar trebui să iau în calcul operația. De ce nu puneam problema la dospit, până să luăm o hotărâre? Nu era nicio grabă.

Am refuzat din nou, dar în sinea mea începusem să simt că sunt defectă. Fața mea era defectă. Mandibula mea era malformată. Arătam penibil. Folosindu-se de o porțiță a destinului biologic, oamenii aveau să facă presupuneri pe tema caracterului meu. Am început să observ asemenea atitudini tot mai des. În vocea lor exista acea notă de condescendență discretă. Mă prinsesem de glumă?

Am început să mestec încet, asigurându-mă că gura îmi era bine închisă. Mă simțeam nesigură pe propriii mei dinți, întrebându-mă dacă măcinau mâncarea la fel ca dinții altor oameni. A început să-mi pară ciudat felul în care se îmbinau.

Știam deja că băieții nu mă considerau drăguță. Deși eram îndrăgită — mergeam la petreceri și am fost

chiar aleasă delegata bobocilor în consiliul elevilor —, mă număram întotdeauna printre ultimele fete invitate la dans. În vremurile alea, băieții le invitau pe fete.

Partenerii mei nu mă țineau niciodată de mână în timpul dansului. Nu mă sărutau, nici nu se lipeau de mine în bezna ringului de dans. Nu mă întrebau dacă ne mai putem întâlni, să mergem la cinema, așa cum făceau cu prietenele mele.

Mă uitam la felul în care sora mea Penny, căreia nu-i păsa de bărbia ei pătrată, își îndesa mâncarea în gură în timp ce vorbea. Râdea cu fălcile deschise larg, scotea limba și arăta lumii toți molarii ei sclipitori.

Mă uitam cum Bess, care avea o gură mai plină și mai dulce, și a cărei bărbie avea o curbă feminină viguroasă, se plângea de cele șase luni în care purtase aparat dentar fix și apoi mobil. Pocnea, oftând, capacul cutiei albastre de plastic în care era aparatul dentar, când Tipper îi amintea să și-l pună înapoi în gură după masă.

Și Rosemary. Fața ei pătrată semăna leit cu cea a lui Penny, doar că era pistruiată și nostimă.

Toate surorile mele aveau oase frumoase.

4.

Vara în care am împlinit șaisprezece ani am petrecut-o la Beechwood, ca întotdeauna. Caiace, porumb pe știulete, bărci cu pânze și snorkeling (deși nu vedeam mare lucru, cu excepția câte unui crab când și când). Am avut parte de obișnuita sărbătoare de

Ziua Independenței, cu artificii și cântece. Ca în fiecare an, Seara Focului de Tabără, Vânătoarea de Lămâi, Petrecerea Înghețatei din Miezul Verii.

Doar că în anul acela — s-a înecat Rosemary.

Avea zece ani. Cea mai mică dintre noi patru.

S-a întâmplat la sfârșitul lui august. Rosemary înota în zona plajei de lângă Goose Cottage. Îi spunem Plaja Mică. Purta un costum de baie verde, cu mici buzunare aplicate, din material de blugi. Buzunare ridicole. Nu puteai pune nimic în ele. Era costumul ei preferat.

Nu eram de față. Nimeni din familie nu era. O însoțea bona pe care o aveam în anul acela, o femeie de douăzeci de ani din Polonia. Agata.

Rosemary voia mereu să înoate până târziu. Dacă i se permitea, înota multă vreme după ce noi ne clăteam cu toții pe picioare cu apă de la furtunul aflat lângă ușa vestibulului casei Clairmont. Nu era ceva neobișnuit ca ea să întârzie cu Agata pe o plajă sau alta.

Dar, în ziua aceea, cerul s-a înnorat.

În ziua aceea, Agata a intrat în casă, cu gândul să ia pulovere pentru ele două.

În ziua aceea, Rosemary, dintotdeauna o bună înotătoare, a fost probabil lovită de un val și prinsă într-un curent oceanic de adâncime.

Când s-a întors Agata, Rosemary era deja departe în larg, zbatându-se. Era dincolo de afurisitele de stânci negre care străjuiesc golful.

Agata nu era salvamar.

Nu știa să acorde primul ajutor.

Nu era nici măcar o înotătoare atât de rapidă, încât să ajungă la timp la Rosemary.

5.

După asta, ne-am întors la școala cu internat, Penny și cu mine. Iar Bess a început școala.

La doar două săptămâni după ce a murit Rosemary, ne-am despărțit de părinții noștri, ca să fim educate în campusul cel frumos al Academiei North Forest. Când ne-a lăsat acolo, mama ne-a strâns tare în brațe și ne-a sărutat pe obraji. Ne-a spus că ne iubește. Și dusă a fost.

Mie-mi revenea sarcina să am grijă de Bess. Eram atunci în anul al treilea de studii. Ea era boboacă. Am ajutat-o să-și decoreze camera, am prezentat-o cunoscuților, îi aduceam ciocolată de la cantină, îi lăsam bilețele idioate, vesele, în cutia poștală.

Penny nu mă solicita prea mult. În cea de-a doua săptămână, avea deja prieteni și un nou iubit. Dar treceam pe la ea oricum. O vizitam în camera ei, ne întâlneam la cantină, mă așezam pe patul ei și-o ascultam în timp ce vorbea despre noua sa iubire.

Aveam grijă de surorile mele, dar ne confruntam singure cu durerea provocată de moartea lui Rosemary. Noi, cei din familia Sinclair, dăm dovadă de tărie. Noi facem față oricărei situații. Noi privim spre viitor. Astea sunt mottourile lui Harris și ale lui Tipper.

Noi, fetele, n-am fost niciodată învățate să jelim, să ne înfuriem, nici măcar să ne împărtășim gândurile. În schimb, am devenit experte în tăcere; în mici gesturi de blândețe; în navigație; în prepararea de sendvișuri. Vorbim cu înflăcărare despre literatură și îi facem pe toți musafirii să se simtă bineveniți. Nu pomenim niciodată despre probleme medicale. Nu ne